

ONDRUSKA

**Ruuskanen-Ruuska sukuseuran
sukuviesti 26
toukokuu 2015**

Riihipetäjä, kuvattu kesällä 1961

Sukuseuramme tunnus on rauhoitettu riihipetäjä, joka kasvaa Siilinjärven Kuuslahdessa Rannan Asikkalan pellolla.

Lehtemme on saanut nimensä sukunimenne lähtökohtana olevasta nimestä Andreas, jonka toinen muoto on Ondrei, Ondruska. Tästä muotoutuivat vähitellen Ruska, Druska ja Ruskain sekä vuosisatojen aikana Ruuskanen ja Ruuska.

Ondruska 26, toukokuu 2015

Lyhyesti	2
Pääkirjoitus	3
Äänentoistoa toista sataa vuotta	4
Sotaa Pakoon	7
Pöljän kylä Siilinjärvellä	12
Sukuseuran omat tuotteet	15

Lehtitoimikunta: Raija Peltola [raijahpeltola\(at\)gmail.com](mailto:raijahpeltola(at)gmail.com), Markku Ruuskanen [markkuj.ruuskanen\(at\)kolumbus.fi](mailto:markkuj.ruuskanen(at)kolumbus.fi) ja Marita Nygrén [marita.nygren\(at\)gmail.com](mailto:marita.nygren(at)gmail.com)
Sukuviestiin osoitetut jutut osoitteeseen: [ondruska.sukuviesti\(at\)gmail.com](mailto:ondruska.sukuviesti(at)gmail.com)

Kaikenlaiset tarinat, piirustukset, kuvat ja muistelot lehden lukijoilta, myös siltä nuorimmalta sukupolvelta, ovat tervetulleita lehdessä julkaistavaksi. Mikäli et halua, että juttu julkaistaan kotisivujen nettiversiossa, ilmoita asiasta Marita Nygrénille [marita.nygren\(at\)gmail.com](mailto:marita.nygren(at)gmail.com) artikkelin poistamiseksi.

Jäsenasiat ja osoitteenmuutokset: [marita.nygren\(at\)gmail.com](mailto:marita.nygren(at)gmail.com)

Lyhyesti

Sukuseuran toiminnan rahoitus perustuu jäsenmaksuihin. Tämän vuoden jäsenmaksun suuruus on 20€ ja maaliskuun loppuun mennessä sukuseuran 270 jäsenestä 240 oli maksanut jäsenmaksunsa. Jos jostain syystä maksaminen on unohtunut, kannattaa se hoitaa mahdollisimman pian. Samoihin aikoihin syksyllä ilmestyvän lehden kanssa lähtee jäsenmaksukehoitus niille, joiden jäsenmaksu on vielä silloin maksamatta. Ja muistathan, että sukuseuran sääntöjen mukaan ” jäsen, joka ei ole vapaa velvollisuudesta suorittaa vuotuinen jäsenmaksu,

katsotaan eronneeksi sukuseurasta, jos hän on jättänyt jäsenmaksunsa suorittamatta kahdelta viimeksi päättyneeltä kalenterivuodelta.”

Sukuseuran myytävät tuotteet ovat osa seuramme varainhankintaa. Sen vuoksi olemme keränneet tähän lehteen yhdeksänvuotisen toimintamme aikana myytäväksi valmistetut ja valmisteilla olevat tuotteet.

Kiitos Leena Saksalle ja Kaisa Miettiselle tähän lehteen toimittamista mielenkiitaisista jutuista!

Kansikuva: Kidekone

Puheenjohtajan kynällä

Vuotta on jo eletty niin pitkälle, että voidaan sanoa kesän alkaneen. Kirjaimellisesti tämä ei tietenkään koskene aivan pohjoisinta Suomea, kuitenkin kevään sielläkin arvelen olevan varsin pitkällä. Kuopion korkeuksilla lumisadepäiviä mielestäni oli suhteellisen runsaasti alkuvuoden puolella. Peltikaton vaihtajat kotonani saivat ainakin kolailla usein lumia vanhan tiilikaton päältä. No, kolaukset tuli tehtyä ja tiilet vaihdettua peltiin.

Kirjoitin Sukuviestissä (nro 8, toukokuu 2009) setäni Lassi-Pekka Ruuskasen enneunesta ennen sotareissun alkua. Joukkojen kokoontumispaikalla juuri ennen lähtöä hän oli kertonut, ettei palaa tältä reissulta ja lähettänyt mukana olevat käteisvarat "lähetin" välityksellä äidilleen vietäväksi. Lassi-Pekan ennustus toteutui 7.12.1939 Uomaalla. Hänen maalliset jäännöksensä jäivät kentälle.

Samasta taistelusta kirjoitin toimittaja Matti Juuselan kertomaa paikallislehti Uutis-Jousessa (Sukuviesti nro 10, tammikuu 2010). Taistelussa siilinjärveläisiä ja maaninkalaisia kaatui yhteensä kaksitoista taistelijaa.

Tädilleni Maija Savolaiselle, os. Ruuskanen, Lassi-Pekan sisar, saapui Sotavainajien muiston vaalimisyhdistykseltä kirje marraskuussa 2011, että Lassi-Pekan maalliset luujäännökset ovat todennäköisesti löytyneet ja samalla pyydettiin häneltä ns. DNA-tutkimus asian varmistamiseksi. Verinäyte otettiin ja lähetettiin, ei kun odottamaan. Vuoden lopulla 2013 tulos sitten saapui: Lausunto oli kielteinen. Tutkitut luujäännökset eivät kuuluneetkaan Lassi-Pekalle. Oliko mahdollisesti Lassi-Pekan tuntolevy venäläisten toimesta heitetty joukkohautaan? Nämä tutkitut luujäännökset jäivät tuntemattomiksi. Samanaikaisesti kolmet muut maalliset jäännökset DNA-näytteillä todettiin sopiviksi kahteen maaninkalaiseen ja yhteen siilin-

järveläiseen. Heidän kohdalla toteutui "veljeä ei jätetä" ja luut palautuivat kotiseurakunnan multiin.

Lassi-Pekankin kohdalla Arkistolaitoksen menehtyneiden tietokantaan ehdittiin syöttää jo väärä tieto; "Löydetty Uomaalta v. 2009". Kentälle jäämistieto on nyt vaatimuksestani korjattu entiselleen. On myös mahdollista, että Lassi-Pekan maalliset jäännökset on löydetty ja tuntemattomana siunattu Lappeenrannan sankarihautausmaalle.

Vaalitkin pidettiin. Kansa sai valitsemansa Eduskunnan. Toivottavasti hallituksella aikaa myöten riittää puhtia, voimia ja ideoita Suomen saattamiseksi taas jaloilleen. Minä ja moni muukin toivoo näin.

Olemme kymmenvuotisjuhlakokouksen järjestyksessä päässet reilusti eteenpäin. Sukukokouksen pitopaikaksi on varmistunut perustamispaikkakunta, eli Rantasalmi ja siellä lähemmin Lomakeskus Järvisydän la 30.7.2016. Laitapas allakkaasi päivämäärä menopäiväksi muistiin! Jyväskylässähän sovimme, että Rantasalmella meitä on paikalla kaksisataa sukukokoustajaa ja -juhliljaa. Iltaohjelmasta ja mahdollisesta sunnuntain ohjelmasta kokoonnumme hallituksen voimin päättämään Järvisydämeen tulevan heinäkuun 25. päivä.

Jyväskylän sukukokouksessa hallitus sai yhdeksi tehtäväksi tilata sukuseuran vaakunakuvalla olevia paitoja. Tilaus tältä osin on sisällä ja paidat valmistuvat todennäköisesti loppuvuodesta. Alustavasti olemme keskustelleet, että paidat, 200 kpl, tulisivat varsinaisesti myyntiin seuraavassa sukukokouksessa.

Toivotan jokaiselle iloista kesää ja ratkiriemukasta tulevaisuutta.

*Asko Ruuskanen, Viljelijänie 16, 70260
Kuopio, asko.ruuskanen@kolmbus.fi puh.
0500 759250*

Äänentoistoa toista sataa vuotta

Lähteet:

Pekka Gronow-Ilpo Saunio: Äänilevyn historia,
Jari Muikku: Musiikkia kaikkiruokaisille
Wikipedia

Thomas Alva Edison keksi vuonna 1877 kiinnittää teräslieriön ympärille tinapaperia ja puhua lieriöön. Tällöin suppiloon päähän asennettu kalvo alkoi värähdellä äänen vaikutuksesta ja kalvoon kiinnitetty ohut neula piirsi tinapaperille Edisonin lausumat sanat. Kun Edison asetti neulan takaisin alkuun ja pyöritti lieriötä, suppilosta kuului heikolla äänellä keksijän lausumat sanat. Näin oli fonografi keksitty.

Vähitellen fonografista kehitettiin grafofoni, jolla voitiin soittaa äänilevyjä, joille oli tallennettu erilaisia ääniä ja musiikkikappaleita. Grafofonissa tinapaperi oli vaihdettu vahalieriöön, niin että ääni saatiin tallennettua lieriölle. Joku keksi tallentaa lieriölle musiikkia ja laittaa lieriöt raha-automaatteihin, jolloin tuli keksityksi jukeboxit eli levyautomaatit. Tästä syntyi aikanaan äänilevyteollisuus.

Saksassa Emil Berliner kehitti keksintöä niin, että lieriön sijasta äänet tallennettiin litteälle levyille, jonka urissa neula liikkui poikittaissuunnassa. Hänen tarkoituksenaan oli valmistaa levyjä teollisesti eikä yksin kappalein, kuten aiemmin oli tehty fonografin kanssa. Levyn materiaalia testattiin ja lopulta päädyttiin shellakkamassaan. Näin tuli keksityksi gramofoni. Berlinerin levyt olivat single-levyn kokoisia ja niitä soitettiin käsinveivattavalla kammella.

Myöhemmin keksittiin jousimekanismi helpottamaan levyn pyörittämistä. Suurimpia levy-yhtiöitä oli Gramophone eli nykyinen EMI-yhtiö. Paikallisena edustajana Suomessa toimi Otto Brandtin koneliike Helsingissä. Italialainen laulaja Enrico Caruso oli ensimmäisiä kuuluisia

levytähtiä maailmassa. Suomalaisista laulajista levyille äänensä sai taltioitua ensimmäisten joukossa Savonlinnan Oopperajuhlien perustaja Aino Ackté 1900-luvun alussa. Kevyemmän musiikin ensimmäisiä suomalaislevyttäjiä oli J. Alfred Tanner.

Ensimmäisen maailmansodan jälkeen Amerikassa alkoi voittokulkunsa jazz-musiikki, jota levytettiin paljon 1920-luvulla. Kuuluisa puhallinsoittaja oli Louis Armstrong Creole Jazz Bandissä. Etelä-Amerikasta alkoi menestyksensä puolestaan tangomusiikki, joka levisi Pariisiin, jossa sitä teki kuuluisaksi erityisesti Rudolf Valentino.

Gramofoniin kuului suuri äänitorvi ja käsinkäytettävä kampi. Äänivarresta kehitettiin nivelillä toimiva versio, joka helpotti laitteen käyttöä. Kalleimpiin malleihin asennettiin jo sähkömoottoreita ja vähitellen niistä kehittyi levysoittimia. Halvemmat mallit olivat jo siinä hintaluokassa, että niitä voi hankkia kuka tahansa työssä käyvä henkilö. Äänentoistoa kehitettiin 1920-luvulla, jolloin äänirasiat ja sähköinen äänentoistoa saatiin toimimaan.

Kidekone oli yksinkertainen radiovastaanotin, joka ei tarvinnut ulkopuolista virtalähdettä, vaan sai käyttövoimansa suoraan vastaanottamistään radioaalloista. Kidekoneet olivat suosittuja erityisesti radion alkuaikoina. Kidekone vastaanotti AM-lähetysä. Yleisradionkin aiemmin lähettämät keskipitkä- ja pitkäaaltoalueiden lähetykset olivat siten vastaanotettavissa kidekoneella.

Kidekone

Ensimmäinen radiovastaanotin kotipaikallani Kuosmalassa oli setäni Väinön hankkima kidekone, jota kuunneltiin kuulokkeiden avulla. Tilitä-mummoni muisteli vielä neljäkymmentä vuotta myöhemmin 1960-luvulla, kuinka huono kuuluvuus kidekoneessa oli. Hän kun yritti kuunnella radion lähettämiä jumalanpalveluksia kidekoneelta, ei kuulunut juuri mitään, kun neljän pojan kaarti piti tuvassa niin kovaa meteliä. Lapsuus- ja murrosikänsä elävien poikien pitämää ääntä ei helposti saanut vaimenemaan siihenkään aikaan.

Suosituimpia levymerkkejä 1902-luvulla olivat Columbia ja His Masters Voice. Foxtrott, tango ja valssi olivat suosituimpia äänityksiin päätyneitä tanssilajeja. Gramophone-levy-yhtiön edustajana Suomessa toimi Fazerin musiikkikauppa. Ture Ara ja Georg Malmsten olivat ensimmäisiä suosittujen tanssikappaleiden äänittäjiä. Suosituksi jazz-kappaleeksi tuli Ramblers-orkesterin ”Muistan sua Elaine”, joka nyt tunnetaan paremmin uutena Pirkka-Pekka Peteliuksen äänitteenä.

Väinö-setäni hankki käsinkäytettävän gramofonin, jolla voi soitella äänilevyjä. Tämä harrastus tuli muotiin 1930-luvulla. Setäni gramofoni eli ”rammari” oli varmaankin hyvin suosittua kansamallia eli matkagramofoni tyypiltään. Väinö kutsui 1940-luvulla maantien vierellä olleelta kyläkeinulta Irja Rahusen kuuntelemaan kotonaan olevaa rammaria ja sillä tiellään Irja oli joulukuussa 2014 tapahtuneeseen kuolemaansa asti, kun avioliitto kesti vuodesta 1943 aina Väinön vuonna 2002 tapahtuneeseen kuolemaan asti.

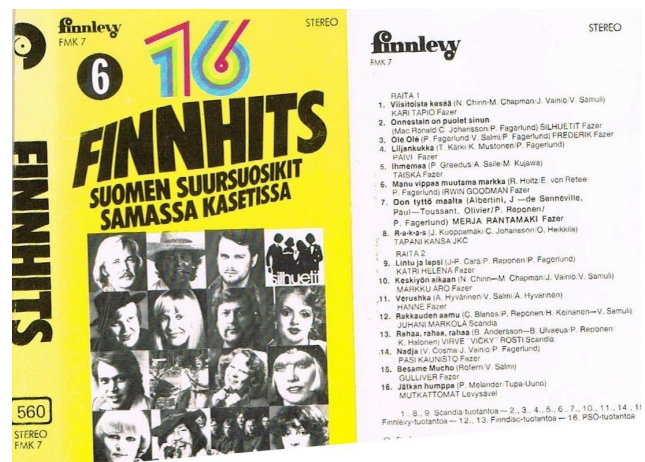
Toisen maailmansodan jälkeen Columbia-levy-yhtiö kehitti äänilevystä pitkäsoittolevyn eli LP-levyn, jolle saatiin mahtumaan huomattavasti aiempaa enemmän musiikkia tai muuta äänitystä. Levyjen kierrosnopeus muuttui tämän kehityksen myötä siten, että nopeuksiksi jäi 33 ja 45 kierrosta.

Yleisön musiikkimaku muuttui ajan myötä, kun alkujaan mustalle väestönosalle USA:ssa tehnyt rhytm and blues-musiikki ja sen jälkeen rock

and roll-musiikki saivat jalansijaa entistä enemmän myös valkoisen väestön keskuudessa ja levisivät nopeasti myös Atlantin yli Eurooppaan. Frank Sinatra ja Elvis Presley tulivat ajan oloon kaikille tutuiksi solisteiksi.

Suomessa yleistyi populaarimusiikin laji 1950-luvulla ja Toivo Kärki sekä Reino Helismaa tulivat kaikille tutuksi sävelten ja sanoitusten mestareiksi. Tanssilavakulttuuri eli kulta-aikaansa 1950-luvulla maassamme. Urheiluseurat ja erilaiset yhdistykset ylläpitivät tanssilavoja ja omia talojaan, joille kansa kokoontui aina, kun jotain ohjelmaa oli tiedossa. Kuuluisimpia laulajia olivat Olavi Virta, Tapio Rautavaara ja Laila Kinnunen 1960-luvun puolella. Suurimpia levy-yhtiöitä Suomessa olivat Fazer ja Scandia.

Levysoitinten ja LP-levyjen rinnalla alkoivat yleistyä 1960-luvulla nauhatekniikkaan perustuvat kasettisoittimet, joita usein oli yhdistetty matkaradioihin, jolloin yhdistelmää nimitettiin radio-kasetti soittimeksi. Niiden hinnat laskivat nopeasti ja niistä tuli hyvin suosittuja nuorison keskuudessa. Pienet C-kasetit olivat helppokäyttöisiä ja niihin voi itse äänittää radiosta musiikkia mielin määrin, jos ei halunnut ostaa valmiiksi äänitettyjä kasetteja. Kasettien osuus kasvoin räjähdysmäisesti 1970-luvun kuluessa. Vuonna 1975 levyjen Suomessa julkaistujen osuus oli 60 % ja kasettien 40 %. Äänitteet kattoivat huomattavasti suuremman osan yleisöstä sekä kaupungeissa että maaseudulla.

Finnhitskasetti

Ensimmäisillä kodin ulkopuolelta Puupellon taimitarhalta saamillani palkkarahoilla ostin oman oranssin värisen kasettimankan, jota oli mukava kuunnella kaikessa rauhassa kesäisin pihapiirissä olevassa aitassa. Soitin kuului myös pattereilla, joten sähkö ei ollut välttämätön, jos sitä ei ollut saatavissa kuuntelupaikalle. Monet kasetit ovat vieläkin tallessa 1960-luvun lopulta ja 1970-luvun alkuvuosilta.

Tekniikan kehityksen myötä alkoi äänitemarkkinoille ilmestyä CD-levyjä, joiden osuus kasvoi vuoteen 1990 mennessä 21 %:in. Kasetteja myytiin yli 40 % ja levyjä vajaa 40 % äänitteistä. CD-soitinten hinnatkin laskivat ja näistä levyistä tuli suosittuja samalla kun LP-levyjen suosio laski huomattavasti.

C-kasetti ja CD-levy

Digitaalitekniikan kehityksen myötä äänitteiden tallennus ja käyttö on edelleen kehittynyt ja nyhkyisin käytössä olevat MP3-soittimet ovat yleistyneet jokaisen ulottuville. MP3-soitin voi olla matkapuhelimessa, tietokoneohjelmassa,

DVD-soittimessa, pelikonsolissa, tallentavassa digisovittimessa tai olla erillinen kannettava soitin. MP3-soittimeen ladataan musiikkia USB-yhteyden välityksellä tai verkosta käyttämällä vertaisverkko-ohjelmia tai verkkokauppoja. Niitä voi myös tallentaa CD-levyiltä tarkoitukseen sopivalla ohjelmalla.

MP3-soittimetkaan eivät ole kaikille enää se ykkösjuuttu, vaan monet käyttävät suoratoistopalveluita, esim Spotify:ta. Spotify toimii niin, että musiikki suoraistetaan verkon yli. Musiikin voi tosin myös ladata päätelaitteelle (älypuhelin, tietokone jne) Spotifyn kautta etukäteen ja kuunnella sitä myöhemmin ilman verkkoyhteyttä Spotifyssa. Tällöin ero MP3-soittimeen ei ole kovin suuri. Suoratoistopalveluissa on tarjolla valtava määrä musiikkia eri aikakausilta kiinteätä kuukausimaksua vastaan tai ilmaiseksi, jos haluaa kuunnella mainoksia. Suoratoistopalvelut ovat tätä nykyä merkittävä jakelukanava, ja käytännössä kaikki uusi musiikki on heti julkaisupäivänä saatavilla myös suoratoistopalveluissa

Markku Ruuskanen

Sotaa pakoon

Jatkoa Leenan Saksan edellisessä numerossa
alkaneeseen tarinaan

Kokemäki

Kokemäenjoen vanha silta Tulkkilassa

Kuva: Jouko Saksa

Kokemäen Järilän kylässä, Kokemäenjoen rannassa oli kaksikerroksinen maalaistalo, jonka isäntä oli arviolta viisissäkymmenissä oleva leskimies Selim Pere. Talon aikuisista tyttäristä kaksi, Tuulikki ja Elsa asuivat kotona ja tekivät emännän työt sekä auttoivat isäntää kaikissa talon töissä. Talon tyttäret olivat vain vähän äitiä nuorempia ja ahkeria työhmiä ihan niin kuin äitikin. Heistä tuli heti hyvät ystävykset. Talon vanhin tytär Sylvi oli jo muuttanut pois kotoa. Talon ainoa poika, vähän toisella kymmenellä oleva Simo kävi vielä koulua.

Mummolle ja Martta-tädille järjestyi asunto myös Järilästä, Preen talon naapurissa olevan Paavolan talon piharakennuksesta. Asunto oli hyvin ahdas, kaksi peräkkäin sijoitettua kapeaa huonetta. He asuivat siinä jonkin aikaa, mutta saivat sitten vähän isomman asunnon Mäkitalon tilalta, Kokemäen kirkonkylän eli Tulkkilan toiselta puolelta, Kolsin voimalaitokselle vievän tien varrelta Paistilan kylästä.

Preen talon yläkertaan oli jo aikaisemmin majoitettu toinen karjalaisperhe, Pöystin perhe, joten asuimme aluksi talon alakerrassa olevassa

huoneessa. Pöystit olivat kovaäänistä väkeä eivätkä he olleet oloihinsa tyytyväisiä. He myös epäilivät ja syyttelivät kanssaihmiään milloin mistäkin.

Pöystin täti oli melko lihava nainen. Näin kerran, kun hän vaati isoon ääneen jotakin Tuulikilta ja kun Tuulikki ei myöntynyt vaatimukseen, käänsi täti selkensä Tuulikille, heitti hameensa helmat korviin ja pyllisti paljaan takamuksensa Tuulikille. Kerran taas Pöystin täti huusi meidän äidille, että äiti on varastanut heidän likaämpärinsä pihalta ruusupensaun juurelta. Ämpäri oli vain kaatunut ja oli melkein siinä paikassa, mistä hän sitä etsi. Ihan mitättömistäkin asioista syntyi sanaharkkaa, johon äiti ei juurikaan osallistunut. Yritti korkeintaan rauhoittaa tilanteita. Kävi jopa niin, että Pöystin täti oli haastanut äidin ihan käräjille, väittäen että äiti olisi syyttänyt häntä jostakin. Talon isäntä oli todistamassa ja äiti todettiin syyttömäksi. Kaikkien helpotukseksi Pöystit saivat asunnon muualta ja talo rauhoittui.

Muutto Preen yläkertaan

Kun Pöystit muuttivat pois, saimme talon yläkerrasta kahden huoneen asunnon. Se tuntui tilavalta aikaisempiin matkan varren asumuksiimme verrattuna. Kamarin ikkunasta oli upea näkymä yli suuren peltoaukeaman. Pellot täyttivät Poriin vievän maantien ja Kokemäenjoen välisen alueen. Joki on talon kohdalla leveä. Pihan puolen huoneesta tehtiin keittiö, vaikka ei siinä hellaa ollutkaan.

Keväällä huomasimme, että haarapääskyselä olivat tehneet pesän kamarimme ikkunan kohdalle räystään alle. Kun poikaset lähtivät pesästä, ne istuivat riviin ikkunamme kohdalla olevalle puhelinlangalle. Pääskymoilla oli kiire poikasten ruokkimisessa ja me katselimme ikkunan läpi pääskysten esittämää näytelmää.

Ystävällisen ja ymmärtäväisen talon väen kanssa oli helppo elää. Äiti auttoi monissa töissä ja me lapset saimme olla vapaasti, kuin kotonamme. Kielivaikeuksia tuli joskus, kun emme saaneet selvää paikkakunnan murreanoista, silloin

juostiin aina kysymään äidiltä, mitä vieras sana tarkoittaa. Naapurin pojat käyttivät poikien tapaan myös rumia sanoja, joita emme olleet vielä oppineet. Eräänkin kerran huusimme äidille, että miten meillä sanotaan se, kun täällä sanotaan vi..u? Äiti kauhistui ensin, mutta selitti sitten, että se on niin ruma sana, että unohtakaa se. Nolotti, sillä meillä oli kova kuri ja ruman sanan käytöstä tuli aina rangaistus.

Talon isossa tuvassa oli hella ja iso leivinuuni. Tuulikki ja Elsa olivat sanoneet äidille, että hellalle mahtuu aina kattila, pari enemmän ja kun leivinuuni lämmitettiin, siitä riitti kuumuutta niin talon leivän ja pullanpaistoon kuin meidän äidin leipomille karjalanpiirakoille ja muille leivonnaisille.

Karjalanpiirakat olivat Kokemäellä tuntematon herkku, mutta Pereen väki söi niitä mielellään. Kaikille naapureille eivät piirakat maistuneet. Naapurin mies, Ketolan Jussi sanoi painokkaasti: ”Mää syän leivän leipänä ja perunavoin perunavoina, en mää niitä sevota”. Eikä hän syönyt tarjottuja piirakoita. Toinen äidin neuvoma resepti oli puolukkasurvoksesta ja ruisjauhoista vispattu puuro. Puuroa ei keitetty, vispattiin vaan niin kauan, että se tuli kuohkeaksi ja imelyi. Erityisesti Simo ihastui tähän ”paukkupuuroon”. Hän vispasi sitä joskus ihan itse, niin hyvää se hänestä oli, vaikka siitä toisinaan tuli Simolle vatsanpuruja, se kun oli niin hyvää, sitä piti syödä paljon.

Selim Pere oli hyvin lapsirakas mies. Pikkusiskomme, vaaleakiharainen Kaarina oli Pereen papan erityisessä suosiossa. Kaarina tiesi sen ja meni aina, kun mahdollista, isännän luo ja pääsi syliin. Kun isäntä tuli illansuussa peltotöistä ja otti Kaarinan syliinsä, kysyi hän, että onko kukaan vienyt sinua talliin hummaa katsomaan. Kaarina pyöritti päätään vastaukseksi ja silloin isäntä heitti oman takkinsa lapsen ympärille ja niin he menivät hummaa katsomaan.

Kerran, kun Pereen pappi istui tapansa mukaan pirtin pöydän takana seinänvieripenkillä syömässä, seisoi Kaarina samalla penkillä papan vieressä. Pappi otti haarukkaansa lautaseltaan läskinpalan, nosti haarukan pystyyn ja haukkasi

ensin toisessa kädessä olevasta voileivästä ja aikoi sitten laittaa läskinpalan suuhunsa, mutta haarukka olikin tyhjä. Pappi vilkaisi Kaarinaa ja totesi, että tyttö pureskeli pieni poski pullollaan hänen läskinpalaansa. Pappi naurahti, että syö vaan, niin kasvat.

Meidän pappi tuli sodasta

Sota päättyi vihdoin ja pappi tuli luoksemme Kokemäelle. Hän sai kuorma- autonkuljettajan paikan Harjavallasta. Tuntui mukavalta, kun pappi tuli töistä kotiin joka ilta. Joskus hän tuli ajosta kuorma-autolla kotiin ja pysäköi auton pihalle. Siihen aikaan ei hiekkakuopilla ollut kauhakuormaajaa eikä kuorma- autoissa kippiä. Hiekkakuorma heitettiin lapiolla lavalle ja pois. Samoin tiilikuorma tehtiin käsin heittämällä. Joskus, jos papalla ei ollut apumiestä, äiti lähti apumieheksi. Myöhemmin äitikin ajoi kuorma-autokortin.

Pikkuveli

Perhe kasvoi Pereessä asuessamme vielä yhdellä. Keväällä 1946 syntyi yläkerrassa kättilön avustamana uusi vauva. Tuulikki ja Elsa ovat kertoneet, että kun kättilö ilmoitti, että taisi tulla isälle mieluinen vauva, oli meidän pappi syöksynyt portaita alakertaan ja sanonut, että antakaapa puntari, että voin punnita poikani! Kolmen tytön jälkeen poikavauva oli lähes ihme.

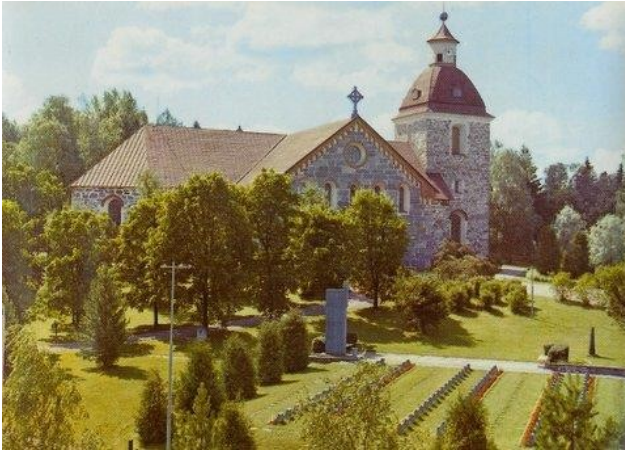
Kun pikkuveli oli vain muutaman päivän ikäinen ja oli saunapäivä, sanoi pappi, että me miehet menemme nyt saunaan. Niin hän vei vauvan Pereen mustan mallassaunan lauteille.

Pikkuveljemme kastettiin Jaakoksi Jaakko-ukin mukaan. Kummeina olivat kihlapari Tuulikki Pere ja Toivo Kylävehka.

Meni usko joulupukkiin

Muistan hyvin sen joulun, kun menetin uskoni joulupukkiin. Joulupukki tuli kopistellen meille Pereen talon yläkertaan, kyseli asiaan kuuluvat

kysymykset ja jakoi lahjat. Lauoimme joulupukille ja kaikki yhdessä leikimme piirissä. Joulupukin käsi kädessäni lopetin yht'äkkiä laulamisen ja katsoin pukin kättä. Se oli Pereen isännän se käsi, josta puuttui peukalo.

Kokemäen kirkko

Elsan häät

Juhlien valmistelu teki talon elämän kiireiseksi. Paikkoja siivottiin ja pikkuleipiä ja kakkuja leivottiin ahkerasti. Laskettava (eli huone, joka toimi lähinnä varastona) täyttyi leivonnaisista ja muista herkuista.

Juhlapäivänä tulvi taloon hienoa väkeä. Äiti ja pappa olivat myös saaneet kutsun. Me lapset olimme omissa tiloissamme yläkerrassa, mutta saimme tulla portaille katsomaan juhljoita. En ollut ennen nähnyt niin paljon niin hienosti pukeutuneita ihmisiä. Monella naisella oli pitkä puku kiiltävää silkkiä ja herroilla puku ja solmio. He juttelivat iloisesti kaikki yhtä aikaa, ettei sanoista saanut oikein selvää, mutta tunnelma oli hilpeä. Elsan sulhanen oli naapuritalon nuori isäntä Onni Ryyppö. Elsasta tuli Ryyppön emäntä.

Myös Tuulikki meni naimisiin noin kilometrin päästä oleva nuoren isännän Toivo Kylävehkan kanssa. Tuulikki ja Toivo vihittiin hiljaisesti, sillä Tuulikki ei halunnut pitää isoja häitä. Vain Äidille Tuulikki oli pappilaan lähtiessään kertonut, että he menevät Topin kanssa vihille ja kun nuoripari palasi, äiti keitti vihkiäiskahvit.

Kouluun

Kun isosiskoni Marjatta täytti seitsemän vuotta, asuimme vielä Pereen talossa. Alakoulu oli ihan naapurissa, Kleemolan talossa. Äiti kysyi alakoulun opettajalta, Jenny Virtaselta, että voisiko Leena tulla myös kouluun kuunteluoppilaaksi. Täytin vähän koulun alkamisen jälkeen 6 vuotta, ja sain mennä kuunteluoppilaaksi.

Pereen talolta oli hyvä tie ja alamäki joen rantaan. Talvella laskimme siitä talon vesikelkalla sekä isolla potkukelkalla, jota oli vaikea ohjata. Kerran Marjatta laski potkukelkalla päin suurta kiveä ja lensi kädensijojen yli kelkan jalaksen koukkuun. Koukku osui leukaan ja leikkasi siihen haavan. Äiti vei Marjatan Kokemäelle lääkäriin ommeltavaksi. Onneksi ei käynyt pahemmin.

Äitienpäivä

Meillä leikittiin ja laulettiin paljon. Siihen aikaan ei lapsille annettu viikkorahaa, joten äitienpäivälahjaksikin tehtiin itse kortti ja esitettiin äidille ohjelmaa. Eräänä äitienpäivänä kokoonnuimme taas äidin ympärille keittiöön. Äiti istui juhlapaikalla. Esitimme kukin vuorollamme äidille laulun tai runon. Kun tuli Kaarinan vuoro, hän meni äidin eteen keskelle lattiaa ja lausui ihan itse keksimänsä runon:

*"Äiti leipoo äämylöitä,
äidin sydän äämylöitä.
Äidin äämylöitä".*

Äiti kiitteli vedet silmissä ja nauruaan pidätellen Kaarinaa ihanasta omasta runosta, mutta vähitellen koko perhe nauroimme ihastuksesta. Jokainen halasimme ja kiitimme Kaarinaa vuorotellen ja kehuimme hänen runoan. Se runo jäi elämään. Vieläkin aina äitienpäivänä joku meistä esittää äidille Kaarinan runon ja hyväntahtoinen nauru raikuu.

Leikimme pum-pum-sotaa

Kävimme usein mummolassa. Varsinkin kesällä siellä oli tosi hauskaa, kun saimme leikkiä pum-pum-sotaa. Me kaikki lähitalojen lapset keräännymme Mäkitalon pihalle. Lapsia oli paljon, joten saimme isot joukkueet. Jakaannuimme kahteen ryhmään, hajaannuimme ympäristöön ja pelasimme niin kauan, kun jommaltakummalta joukkueelta pelaajat loppuivat. Hiivimme maastossa ja kun joku pelaaja näki vastapuolen pelaajan, esimerkiksi Matin, hän huusi ”Matti pum” ja niin Matti siirtyi pois piilostaan, mutta jatkoi vinkin antajana oman puolensa pelaajille. Pum-pum sota oli niin jännittävä leikki, että aikuisetkin ymmärsivät, että kesken leikin ei voinut lähteä edes syömään.

Omaan kotiin

Mummo ja Martta-täti olivat löytäneet päätien varrelta omakotitalon, ostivat sen ja muuttivat pois Mäkitalosta. Meiltä oli nyt mummolaan noin yhdeksän kilometriä. Sinne pääsi hyvin linja-autolla.

Kuva on otettu Mummon (Ida Ruuska) ja Martta-tädin uuden omakotitalon pihalla. Paikalla ovat Mummon kaikki lapset perheineen. Takarivissä vasemmalta: Martta, Meeri, Einar ja vävyt Aulis ja Matti, keskellä Lahja sekä Mummo, sylissä Marja-Liisa. Edessä Jaakko-serkku ja Jaakko-veli, Kaarina, Leena, Raili ja Marjatta.

Vähitellen alkoi näyttää siltä, että myös äiti ja pappa voisivat ostaa tontin ja rakentaa oman talon. Järilässä ei ollut tontteja tarjolla, mutta Kareksen isäntä suostui myymään palan maata. Ensin rakennettiin piharakennus, jossa oli tupa,

sauna, liiteri ja navetta. Kun tämä rakennus, jota kutsuimme pihamökiksi, valmistui, muutimme Pereen talosta pihamökkiimme maantienpuoleisessa päädyssä olevaan tupaan. Äiti oli pitänyt lehmää jo Pereessä, joten oma navetta oli tärkeä. Perunat ja juurekset viljeltiin omalla tontilla ja metsästä haettiin marjat ja sienet. Kajaanissa asuvat Lahja-täti, Matti-setä, serkkumme Raili ja Jaakko kävivät joka kesä sukuloimassa Kokemäellä

Kuvassa vasemmalta Marjatta, serkut Jaakko ja Raili sekä Kaarina, Leena, Jaakko ja Äiti-Meeri vasta valmistuneen pihamökkiemme pihalla.

Uusi pikkusisko

Marja-Liisa n. 2,5 -vuotiaana

Pihamökissä asuessamme äiti sai vielä uuden vauvan. Äiti synnytti kotona ja sen vuoksi pappa vei kiireesti meidät isommat lapset mummolaan

ja toi kättilön tullessaan äidin avuksi. Martta-tädin äiti oli pyytänyt tulemaan meille jo aamulla valmistelemaan tulevaa tapahtumaa. Kun synnytys oli ohi, saimme palata kotiin ihastelemaan uutta siskoa. Martta-täti kävi vauvan syntymän jälkeen meillä vielä monena päivänä auttamassa äitiä. Uusi vauva kastettiin ja sai nimekseen Marja-Liisa.

Oma kuorma-auto ja isomman asuintalon rakentaminen

Pappa oli ostanut oman kuorma-auton. Ensin puoliksi Männistön Taunon kanssa ja sitten ihan oman. Töitä oli ja oman varsinaisen asuintalon rakentaminen edistyi. Talo oli tyypillinen sodanjälkeisen ajan omakotitalo. Alakerrassa oli kaksi huonetta ja keittiö sekä eteinen ja kuisti, yläkerrassa yksi huone ja avovintti säilytystilaksi.

Uusi kotimme Kokemäenjoen rannalla on kuvassa oikeanpuoleinen valkoinen talo. Pihasta oli maantielle 60 metriä ja rantaan noin 40 metriä. Tontti ulottui maantiestä rantaan ja oli yhden peltosaran levyinen. Lähinaapurimme oli Hanna Virtanen, talot olivat melko samannäköisiä. Vasemmassa laidassa näkyy Järilän Nuorisoseurantaloon pääty.

Kuva: Jouko Saksa

Uuden elämän alku

Eräänä syyskesän päivänä äiti ja pappa päättivät, että nyt talo on niin valmis, että voimme muuttaa uuteen kotiin. Niin kannoimme tärkeimmät huonekalut sisään ja valmistauduimme nukkumaan uudessa kodissa.

Emme olleet enää pakomatalla!

Iloinen lapsuus – reipas äiti

Meillä oli iloinen lapsuus sodasta ja pitkästä pakomatkasta huolimatta. Olen aikuisiälläni usein ihailut äitiä, että hän jaksoi valittamatta huolehtia matkanteosta, meistä lapsista ja monesta muutosta. Meillä oli aina ruokaa ja puhtaita vaatteita. Äiti omaksui nopeasti uuden paikkakunnan tapoja, jotta yhteiselämä isäntäperheiden sekä uusien naapureiden kanssa sujui mahdollisimman kitkattomasti. Hän jaksoi neuvoa ja opettaa. Äiti otti sen linjan, että koska me olemme tulleet toisten nurkkiin, meidän pitää elää talon tapojen ja sääntöjen mukaan. Se oli mielestäni oikea tyyli, sillä vältettiin erimielisyydet.

Heikko itsetunto jäi ainoaksi haitaksi tämän ohjeen mukaan elämisestä. Sekin on osittain korjaantunut, mutta vieläkin jättäydyn mieluummin taka-alalle kuin menen eturiviin.

Hyvät muistot puolin ja toisin

Koska äiti ja pappa olivat luonteeltaan iloisia ja seurallisia ihmisiä, he saivat helposti ystäviä. Myös Järilän nuorisoseuran toiminta vilkastui, kun papasta tuli nuorisoseuran esimies ja seurantalolla alettiin järjestää iltamia, puurojuhlia ja muuta hauskaa.

Kun äiti ja pappa päättivät muuttaa pois Kokemäeltä, Helsinkiin, jossa me vanhimmat lapset jo asuimme, järjestivät kyläläiset heille läksiäisjuhlat nuorisoseurantalolla. He saivat lahjoja ja lämpimiä menestyksen toivotuksia mukaansa.

Muillakin länsisuomalaisilla paikkakunnilla on todettu, että karjalaiset rikastuttivat paikkakunnan elämää. Karjalaiset toivat monelle seudulle tuliaisiksi laulun, naurun ja iloisuuden.

Espoossa, huhtikuussa 2006

Leena Saksa

Pöljän kylä Siilinjärvellä

Pöljän kylä alkaa viitostietä mentäessä Siilinjärveltä pohjoiseen päin n. 5km päästä.

Oikealla on Pöljän koulu ja reilun kilometrin päässä samalla puolella tietä Lassilan pitkä punainen hirsitalo. Saman verran eteenpäin tulee teiden risteymä. Vasemmalla on Pysäkkitie ja oikealla Mehtomäentie.

Pöljän pysäkki 1920-luvulla. Kuva Kuopion kulttuurihistoriallinen museo.

*

Pysäkkitietä mentäessä tulee rautatie ja siinä entinen pysäkkirakennus. Siihen tuli **Vilhelm Ruuskanen** töihin 1917. Liekö pysäkki tullut kuuluisaksi kylän nimestä, osansa on varmaan pysäkin hoitajalla, lupsakkaalla savolaismiehellä, jota *Pysäkki-Villeksi* kutsuttiin. Työ pysäkillä siihen aikaan oli monipuolista ja kiireisimpinä aikoina hänen tyttärensä oli auttamassa. Ville ei kieltäytynyt tilapäisestä työstä siinä sivussa kuten kätilö Pöyryn lapsen kaitsemisesta. Saipa talosta laittaa huonokuntoisemmankin maitoja junalle viemään, Ville auttoi kyydistä tonkat pois. Tästä mainitsi *karjako Rämänen* kirjassaan ”*Elämäni taustapeili*”. Myös lehdet tulivat junassa, Ville niitä jakoi nimellä tai talonnimellä. Siihen tuli aivan oma nuottinsa kuten oisi laulaen jakanut.

Siinä sai nuori lehden hakija olla tarkkana seuraamassa, ettei mennyt lehti ohi. Muuten sai jälkikäteen itse selata lehtensä, kuten joku silloinen hakija kertoi.

Ville oli kuolemaansa asti pysäkillä töissä. Jatkajaksi kyläläiset halusivat Villen pojan hänkin *Vilho Olavi* ja oli Hyrynsalmella rautatieläisenä. Vaimo oli sieltä kotoisin ja kertoi aikaa menneen ennen kuin sopeutui meidän savolaisten joukkoon. Poika Villen työrupeama jäi lyhyemmäksi kuin isänsä. Hän kuoli työnsä ääreen, sanotaan täällä saappaat jalassa 1964.

Tässä Pysäkki-Villen perhekuva otettu noin 1940. Vasemmalla tyttäret Hanna ja Marjatta, tikkailla Vilho(joka tuli pysäkin hoitajaksi isänsä jälkeen, näyttäisi että hän on armeijan vaatteissa). Sitten on äiti Edla ja pysäkki-Ville työasussaan.

Kun pysäkit ja seisakkeet lakkautettiin niin alkoi pysäkin rapistuminen ja puusto kasvoi ympärille. Kyläyhdistys osti pysäkin tontteineen ja kunnosti sitä talkoovoimin kyläläisten yhteiseen käyttöön. Avajaiset oli kesällä 2014.

*

Pysäkkitie jatkuu, sen varrella on entinen Pöljän maamiesseuran talo, nykyään metsästysseuran omistuksessa ja käytössä. Pysäkkitielle tulevat myös ne omakotitalojen asukkaat joka asutus näkyy viitostielle. Pysäkkitie yhtyy Luvelahdentiehen.

*

Palataan takaisin siihen teiden risteymään. Mehtomäentien alussa vasemmalla näkyy vielä ne Pulasteen talon rakennukset. Pinta-aloiltaan joskus ollut mahtitalo. Kolmekymmentäluvulla oli kuitenkin pakkohuutokauppa. Talo ei kuitenkaan mennyt, mutta päätykamarit osti lähiseudulla asuva **Taavetti Ruuskanen**. Toteutti suunnitelmansa ja teki niistä jonkun varastorakennuksen. Oma persoonansa hänkin, tuon Savon Sanomien toimittajan *Hakon* kirjoitus hänen syntymäpäivänsä vietosta. Hako laittanut sukunimeksi Muuriainen ja vähän liioitellut pariskunnan ikäeron. Se oli 10 vuotta. Taavetti ei hyväksynyt kellolahjaa kyläläisiltä, joten se piti jakaa alkutekijöiksi.

TÄNÄÄN

Surullinen kello

Suomen maassa on yksi surullinen kello. Se on allapäin ja pahoilla mielin, vaikka onkin täysin terve. Vaikka sen vieteistä pursuu teräksen jänteveys ja sen zattaista/työn ilo, niin sittenkin se ei enää voi tuskin koskaan nauttia olemisestaan ja raksutella iloisesti kuten terveen kellon on tapana.

Se on kokenut liian raskaan pettymyksen.

— — —

Taavetti Muuriainen tunsu itsensä nuoreksi ja jänteväksi. Elämä oli pelkkää päiväpaistetta, eikä hallituksen vakauttamissuunnitelmat ollenkaan häirinneet hänen ajatuksiaan, joissa asui öin ja päivin vain yksi ja ainoa — Serafiina.

Serafiina oli kolmenkymmenkesäinen neito. Notkea kuin vesipaju. Katsella suloinen kuin rukiinkukka. Täyteläinen kuin aamu-maito.

Ja Taavetti itse. Hän nyt oli vain Taavetti Muuriainen. Lähimain seitsemänkymmenen talven pakkaset paallut ja monet kengänpohjat kuluttanut yöjalkamatkoillaan, jotka olivat jokseenkin tuloksettomiksi jääneet. Kunnes hän sitten tapasi Serafiinan, tuon suloisin kuin on rukiinkukka silloin kun halme lainehtii ja savuaa iltatuulella.

Niin tapahtui, että Taavetti toi Serafiinan taloonsa. Muutamia viikkoja ennen elämänsä seitsemän kymmenluvun täyttymistä. Pöydän päähän tuli valo. Aitanpolulle elämä. Ja tarhalle lypsyläulu.

Naapurit tiesivät, että Taavetti Muuriainen kohta juhlii. Naapurit olivat hyviä ja ystävällisiä. He kokoontuivat ja tuumivat, mitä Taavetille hankittaisiin lahjaksi. Ja päätettiin ostaa kello.

Aikanaan sitten, tuo lahja ilmestyi Taavetin pöydälle. Siinä se raksutti reippaasti ja tunsu itsensä tärkeäksi, sillä sehän oli vihdoinkin päässyt pois toimitusmuudesta kellosepän hyllyltä ja saanut elämäntehtävän. Se oli hyvin hieno kello, tekniikan siro luomus. Ja helisi kilpaa kissankellojen kanssa, jotka nekin toivottivat onnea Taavetille.

Mutta Taavetti itse katsoi syrjäsilmillä siihen. Eikä ollut lempeämpi Serafiinankaan silmien loiste. Kello ihmetteli. Se teki parastaan, mutta ei vaan isäntävään mieli siitä riemastunut.

Niin. Surullista sanaa, mutta tämä iloinen, elämänsähaluinen kello ei saanut sijaa Taavetin majassa. Se joutui jälleen heitteille kellosepän hyllyyn. Sitä ei hyväksytty siihen työhön, johon se halusi.

Nimittäin Taavetti Muuriainen antoi naapuriensa kautta rantain ymmärtää, ettei heidän järjensuonsa ole kovin kuohupäistä. Lahjoittaa nyt hänelle, nuorelle aviomiehelle kello. Kapine, joka aina muistuttaa ajan kulumista. Ja kun hänellä on Serafiina, mutta ei ole sohväsänkylä. Eivätkä ne tuntea älynneet.

Hyvät naapurit ymmärsivät telneensä pukin. He noutuivat kello takaisin. Suomen maan surullisimman kellon.

H a k o.

Opettaja Kalle Väänänen, *Rieska-Kalleksi* kutsuttu, vieraili Savossa käydessään Pulasteella, sukulaistalo kun oli. Saunomisen jälkeen istui Aaro-isännän kanssa saunan kuistilla ja ihaili Pöljän maisemia ja järviä.

Mehtomäentietä mentäessä on vieläkin sen Taavetti Ruuskasen torppa, jonka perheen jokapäiväistä elämää Väänänen kuvaili savoksi Ruuskasen torpassa.

Pulasteen talon vaiheista noin viiden vuoden ajalta tuli radiolähetys ”*Ameriikan kirjeitä*” keväällä 2013, kuusi eri lähetystä historianopettaja Aira Roivaisen kokoamana.

*

Tästä teiden risteymästä mentäessä eteenpäin n. 300 metriä on Viitostupa, autojen tankkaus- ja kahvipaikka, rakennettu 1966. Siinä on jo 60-luvun loppupuolella Pöljän isännät kokoontuneet sunnuntai aamupäivisin ajankohtaisia asioita pohtimaan ja kokoontumiset jatkuu edelleen. Sille kokoontumiselle tuli nimeksi Pöljän Parlamentti. Viitostuvan toimintaa on laajennettu, on myytävänä myös matkamuistoesineitä.

Tie jatkuu yli Pitkänjärven ja taas tullaan teiden risteymään Vasemmalla on Luvelahdentie ja oikealla Hoikki. Siinä on toimiva kauppa, ainoa Siilinjärvi-Iisalmi välillä tien varressa, kun ei oteta Lapinlahtea lukuun. Sehän on jo sivussa.

Heti tämän risteuksen jälkeen on oikealla ”*Pöljän shamaaniksi*” kutsutun Hannu Huuskosen koti, ollut 1997 alkaen. Hän teki luonnosta ottamistaan tarvikkeista erilaisia tarve- ja koriste-esineitä. Teki pihapiiriinsä myllykappelin, jonka piispa Ville Riekkinen vihki käyttöön. Lie pienimpiä olleet itikan pöntöt, joita on ollut myytävänä matkamuistoiksi Keski-Euroopassakin. Huuskonen jätti maallisen vaelluksen kesäkuussa 2013. Hänet siunattiin viimeiselle matkalle yhdestä puusta veistämässään venootissa.

Tähän varsinainen viitostien varrella oleva Pöljän kylä päättyykin.

Palataan takaisin Pöljän koululle. Siinä on tien ja radan alitustunneli, joka vie vanhan tien alkuun eli vasenta puolta kulkemaan. Siitä suoraan lähtee kylätie Pöljänjärven taakse, siellä on peltoaukeita taloineen. Ensimmäisenä vasemmalla on Ollikkalan talo, josta ukkini **Taavetti Ruuskanen toi Marian emännäksi** Vaivionniemelle.

Vihkiäiskutsu, huomaa "kunnioittamaan"

Marian ja Taavetin vihkikuva

*

Vanha tie lähtee alkuun kulkemaan radan ja järven välistä. Siinä omakotitalojen jälkeen tulee museoalue, jonka on Lassilan talon opettajaemäntä perustanut omille maille. On savupirttiaikainen pihapiiri ja nuorempaa aikaa kuvaava, jossa on asuinrakennus, tupa, nurkka uunille ja kaksi kamaria. Tämä asuinrakennus on tuotu Kuuslahdesta v. 1977 Taskilan talon paikalta, joka meni tehdasalueen alle.

Eteenpäin mentäessä on taas järvenrantapeltoja ja taloja Lintuniemi, Sola, Kievari, Kännilän tiehaara ja Puustelli. Tie vie Luvelahdentielle, Kievarin kohdalla on radan alitus Pysäkkitielle.

Pöljän kylällä on monimuotoista yrittäjyyttä, käsityöläisistä koneyrittäjiin ja siltä väliltä.

Näiden viiden Ruuskasen elämänvaiheiden innoittamana kokosin tämän. Hehän ovat syntyneet 1800-luvun puolella muut, paitsi Pysäkki-Ville nuorempi 1920.

Kaisa Miettinen

Sukuseuran omat tuotteet

Elokuun 12. päivänä 2006 pidettiin Ruuskanen-Ruuska -sukuseuran perustava kokous Rantasalmella ja saman vuoden marraskuussa yhdistys oli rekisteröity.

Säännöt löytyvät seuran kotisivuilta.

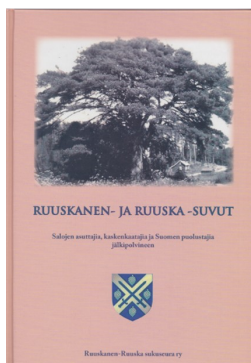
Heinäkuun 27. päivänä 2008 Nilsin sukukokouksessa valittiin yksimielisesti seuran tunnuksiksi heraldikko Harri Rantasen avustuksella suunniteltu **sukuvaakuna**.

Samana vuonna hallitus teetti vaakunasta **pöytästandaareja**, joita voi tilata **30€/ kpl** + postituskulut

Standaaria voi tilata
Asko Ruuskaselta puh. 0500 75925
[asko.ruuskanen\(at\)kolumbus.fi](mailto:asko.ruuskanen(at)kolumbus.fi)

Heinäkuun 31. päivänä 2010 Ikaalisten sukukokouksessa julkistettiin kolmiosainen **sukukirja** ”Ruuskanen- ja Ruuska suvut”

Kirjoja myydään samaan hintaan ja samanlaisina paketteina kuin niiden ilmestyttyä:

I, II ja III osat 90 € I ja II osat 70 €
I ja III osat 65 €

+postituskulut 10-13 € paketista riippuen

Sukukirjaa myös voi tilata **Asko Ruuskaselta** sekä **Markku Ruuskaselta** p. 050-5729534
[markkuj.ruuskanen\(at\)kolumbus.fi](mailto:markkuj.ruuskanen(at)kolumbus.fi)

Elokuun 4. päivänä 2012 Järvenpään sukukokouksessa julkistettiin sukuseuran vaakunalla varustettu **sukuviiri**.

Sukuviiri sopii 8-9 metrin tankoon ja hinta tällä hetkellä on **á 85€** + postituskulut ja sukuviiriä myös voi tilata **Asko Ruuskaselta**

Elokuun 9. päivänä 2014 Jyväskylän sukukokouksessa tuli myyntiin **sukupinssejä á 2€**.

Heinäkuun 30. päivänä 2016 pidetään Ruuskanen-Ruuska -sukuseuran 10-vuotisjuhlakokous Rantasalmella ja sinne tulee myytäväksi valkoisia o- ja v-aukkoisia lyhythihaisia t-paitoja, joihin on rintaan painettu suvun vaakuna. Hinta tarkentuu tämän vuoden aikana.

Sukuseuran postimerkki on ollut tilattavissa Postin verkkokaupan kautta syyskuusta 2011 lähtien. Tarkemmat ohjeet tilauksen tekemiseksi sekä tilaukseen liittyvä postimerkkivaakuna löytyvät seuran kotisivuilta: **Ruuskanen-Ruuska sukuseura/ tuotteet**

Sukuseuran hallituksen yhteystiedot

Puheenjohtaja

Asko Ruuskanen,
Viljelijäntie 16, 70260 Kuopio
Email: [asko.ruuskanen\(at\)kolumbus.fi](mailto:asko.ruuskanen(at)kolumbus.fi)
p. 0500-759250

Varapuheenjohtaja

Outi Rytkönen
Kirkkosaarentie 313, 72400 Pielavesi
Email: [outirytkonen\(at\)suomi24.fi](mailto:outirytkonen(at)suomi24.fi)
p. 040 8455363

Sihteeri

Raija Peltola
Peltolantie 1 D 13, 04600 Mäntsälä
Email: [rajahpeltola\(at\)gmail.com](mailto:rajahpeltola(at)gmail.com)
p. 0400-814 931

Sukututkija

Markku Ruuskanen
Vaaratie 4, 05200 Rajamäki
Email: [markkuj.ruuskanen\(at\)kolumbus.fi](mailto:markkuj.ruuskanen(at)kolumbus.fi)
p. 050-5729534

Seppo Ruuskanen,

Hoilonkatu 6, 18150 Heinola
Email: [seppoj.ruuskanen\(at\)phnet.fi](mailto:seppoj.ruuskanen(at)phnet.fi)
p. 0400- 770323

Reino Ruuskanen,

Kuuselankatu 31, 04400 Järvenpää
Email: [reino.ruuskanen\(at\)luukku.com](mailto:reino.ruuskanen(at)luukku.com)
p. 041-4601088

Annukka Ruuskanen

Ida Ekmanintie 2 K 85, 00400 Helsinki
Email: [annukka\(at\)teatteritanssi.fi](mailto:annukka(at)teatteritanssi.fi)
p. 050-5403802

Jäsenasiat, osoitteenmuutokset

Marita Nygrén

Klaavuntie 1 B 13, 00910 Helsinki
Email: [marita.nygren\(at\)gmail.com](mailto:marita.nygren(at)gmail.com)
p. 040-7089794

Jorma Ruuska

Kylväjätie 2 B 8, 33340 Tampere
Email: [jore1958\(at\)gmail.com](mailto:jore1958(at)gmail.com)
p. 040-5418754